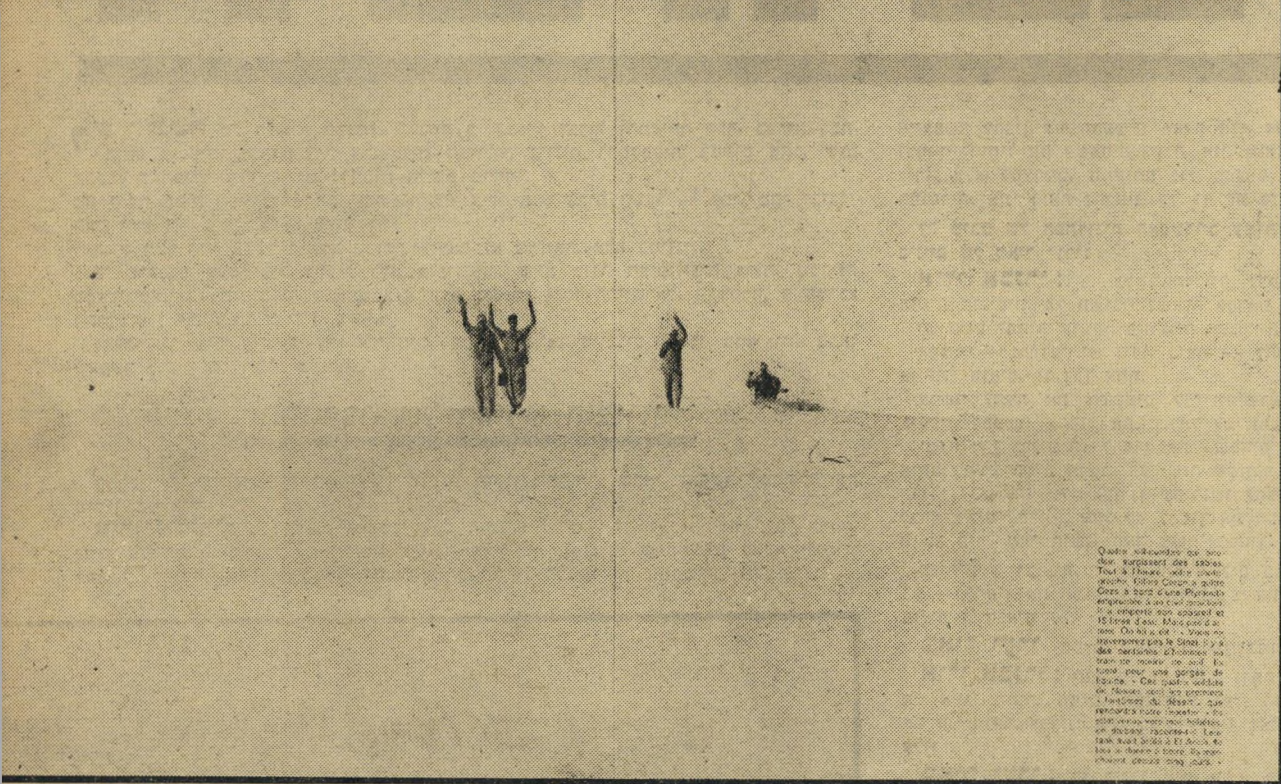

העולם בכתבות נלהבות על צה"ל - השבוע יש בהם סיפורי זוועה על הקורבנות הערביים

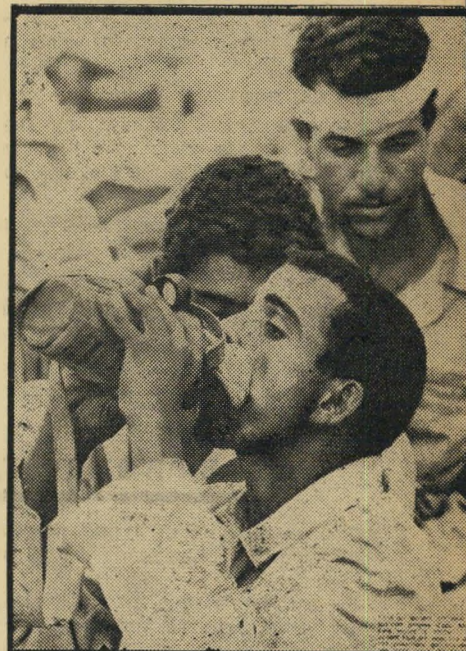
AINCUS PAR LA SOIF, LES FANTOMES DU SINAI

היה להפעיל מטוסים והליקופטרים, ל- המטיר מנות מן האוויר, לפזר מעל לחיילים הנודדים כרוזים, הקוראים להם להגיע אל הכבישים והמבטחים להם שלא ייהרגו שם. מיבצע כזה, לעיני העתונות העולמית, היה מחזק ללא-שיעור את מעמדה המוסרי של ישראל בעולם - וממילא גם את מעמדה המדיני.

זה יצר מישקע בקרב האוכלוסיה המקומית, שמצב-רוחה יכול להיות חשוב לגבי הנורל הסופי של הגדה המערבית. זה השפיע על העולם, אשר גורל שטחים אלה תלוי במידה כשלהי גם בו. זה בוודאי הזיק לסיכויי ישראל תחזיק ב- שטחים אלה לאורך ימים, או שתקום בה מדינה פלסטינית הקשורה בישראל. רובע היהודי בעיר העתיקה, גם אם צעד זה הוא מוצדק, ספק אם היה צורך לבצע את הדברים בפתאומיות כזאת, ללא מתן שווה למגורשים, תוך הצפת העיר כולה

Quelques soldats de l'armée israélienne se reposent dans le désert du Sinaï. On voit à l'arrière-plan les montagnes du Liban. Les soldats sont équipés de matériel moderne et sont entraînés par des instructeurs expérimentés. Ils ont subi une formation rigoureuse pendant leur séjour au camp de Sinaï. Les soldats israéliens sont très appréciés par les habitants du Liban. Ils ont été très utiles pendant la guerre de 1967. Ils ont libéré les villes de Haïfa, de Beyrouth et de Damas. Ils ont aussi libéré le Golan. Les soldats israéliens sont très appréciés par les habitants du Liban. Ils ont été très utiles pendant la guerre de 1967. Ils ont libéré les villes de Haïfa, de Beyrouth et de Damas. Ils ont aussi libéré le Golan.

פתיחת הכתבה של השבועון הצרפתי המצוייר החשוב פארי מאץ' בגליון ה- שני אחר הנצחון היתה שונה במאד מן הכתבה בגליון הראשון. אז

את תגובת העולם למאורעות, ולהשמיע את הרה בעוד מועד. זהו צד אחד של המטבע, הצד השני נושא את דיוקנו של משה דיין. כשר-הביטחון, הוא אחראי לרוב המעשים והמחשבות. משה דיין אינו רגיש לרגשות הזולת. הוא אדיש במידה רבה לשיקולי-מוסר. במצי- בים מסויימים, זהו יכול להיות יתרון. אך כאשר המדובר על ניהול אזורי-הכיבוש, ל- עיני העולם כולו, זהו אסון. כי כאן אפשר היה לאבד, תוך ימים מעטים, את האהדה העצומה שרכשה יש- ראל לעצמה ערב הקרב ובימי הקרב. כאן אפשר היה לאבד, תוך ימים, את ה- סיכוי להבטיח את תוצאות הנצחון ה- מזוהר של צה"ל, שנרכש גם הוא בימים מעטים. עדיין מוקדם למדי לקבוע, בשעה זו, אם אמנם אירע כבר אסון זה.

נעשו פעולות שונות, כדי ליצור ידיעות נגדיות. לנוצרים מישראל ניתן להתפלל ב- מקומות הקדושים בירושלים, מוסלמים משני עברי הגבול הקודם הופגשו במיסגד עומר. אולם אפילו פעולות אלה לא היו חד- משמעיות. כי באותו זמן עצמו נסגרה ה- גדה כמעט לגמרי בפני כבוקרים ישראלים, ובכללם עתונאים מקומיים וזרים. נוצר ה- רושם של מושבה סגורה. אויבי ישראל ב- וודאי יטענו כי זהו מחנה-ריכוז. מי אחראי לשורה ארוכה זו של שגיאות, מעשים מוטעים ומחודלים מסוכנים? שאלה זו מבליטה חלל ריק בממשלה. כי יום, יותר מאשר בכל עת אחרת, בולט ב- העדרו משרד לעניינים ערביים, המסוגל להתוות קווים ברורים, ולייצג אותו בדיוני הממשלה. בולט בהעדרו מיניסטרוני לענייני המרחב. בולט בהעדרו גם שר לניהול פסי- כולוגי של המערכת, המסוגל לחזות מראש

בנחשולים נחשולים של פליטים. היה צריך להיות ברור כי כל פליט מוזק לישראל. רק כסילים יכלו לשמוח על כך שמיספר גדול (אולי 120 אלף) אורחים נטשו את הגדה ועברו את הירדן כי הדבר הביא נזק עצום לישראל. מעטים בעולם האמינו כי פליטים אלה אמנם ברחו מ- רצונם החופשי. נצטיירה תמונה של גירוש המוני - או של תנאים הגורמים לכריחה. אילו הטילה ישראל איסור מוחלט על ה- עזיבה, לפחות משך חודש-חודשיים, היה זה מגביר בהרבה את סיכוייה להחזיק בגדה. מדוע נסגרה הגדה? ה- שבוע, באיחור רב, נתעוררה ה- ממשלה למיפנה הממאיר שחל ברעת- הקהל העולמית, ולתוצאות המדיניות ה- מרחיקות-לכת שיכולות לנבוע ממנו.

תמונה שכורסמה/ברחבי העולם: חיילים מצריים מתים שוכבים בחולות סיני